

HERIBERT BARRERA
1917-2011

Castellar del Riu, 17 de juliol de 1983

Intervenció d'Heribert Barrera a la Diada Nacionalista
del Pi de les Tres Branques.

[FUNDACIÓ JOSEP IRLA](#)

HERIBERT BARRERA

UN SEGLE DE COMPROMÍS

Heribert Barrera va tenir una llarga vida **d'intensa activitat política, científica i cívica**, que el convertiren per mèrits propis en un dels protagonistes de la Catalunya del segle XX.

Membre de la generació republicana derrotada a la incruenta Guerra Civil mai, però, va donar-se per vençut. Per això va fer de la seva trajectòria vital un **testimoni de primer ordre del Jurament de l'exiliat** d'Antoni Rovira i Virgili: *«Ara que Catalunya ha caigut, trencada, esclafada, vençuda per la força; [...] No em descoratjo, no renuncio, no deserto. I somnio en la més gran Catalunya, la més gran pel territori, la més gran per la llibertat, la més gran per la civilització. [...] Treballar en tot allò que jo pugui, perquè ressorgeixi —més sòlida, més pròspera i més noble encara que abans— la pàtria caiguda. Aquest és [...] el meu jurament de català nacional. Que tots els catalans exiliats facin i compleixin el mateix jurament i vindrà el dia que podrem alçar damunt la recobrada terra de Catalunya les nostres veus, la nostra bandera i el nostre ideal.»*

Van ser moltes les ocasions al llarg de la vida que Heribert Barrera va haver de posar a prova la seva **capacitat de resistència, determinació i tenacitat**. I acostumà a sortir-ne airós perquè rere el seu caràcter rigorós i tossut, —que mai va defugir polèmiques ni posicions políticament incorrectes—, hi bagaven principis insubornables.

La seva vida recorre **tot un segle de compromís**, des de la primerenca militància a la FNEC, les JEREC i ERC, fins esdevenir el primer eurodiputat de l'esquerra independentista.

Per tot això és de justícia homenatjar al company Heribert Barrera. En justa gratitud pels seus **94 anys de lluita incansable per la justícia social i la llibertat nacional**.

FUNDACIÓ

JOSEP IRLA

Montpeller, 1942

Heribert Barrera amb el seu pare Martí Barrera.

ANGELINA BARRERA I COSTA

1917-1935

EL FILL DE MARTÍ BARRERA

Heribert Barrera i Costa neix el 6 de juliol de 1917 a Barcelona. **Fill de Martí Barrera i Maresma** i de Purificació Costa i Lloret. El matrimoni tindrà dues filles més: Angelina (1924) i Rosa Maria (1932).

El pare, Martí Barrera, és un **destacat sindicalista de la CNT**, amic de Francesc Layret, Lluís Companys i Salvador Seguí, amb qui també comparteix els ideals polítics del republicanisme catalanista, pels quals patirà al llarg de la seva vida més d'una vintena de detencions i empresonaments.

Militant de primera hora d'Esquerra Republicana de Catalunya, Martí Barrera en serà un dels seus dirigents més rellevants, arribant a esdevenir **secretari general**.

En l'àmbit institucional Martí Barrera serà, amb Esquerra, **diputat al Parlament de Catalunya** i posteriorment **conseller de Treball de la Generalitat** a les ordres primer del president Macià i després del president Companys.

El seu fill, Heribert, n'admirarà sempre la seva **integritat, honestedat i amor al país**, i el prendrà com a exemple al llarg de tota la seva vida.

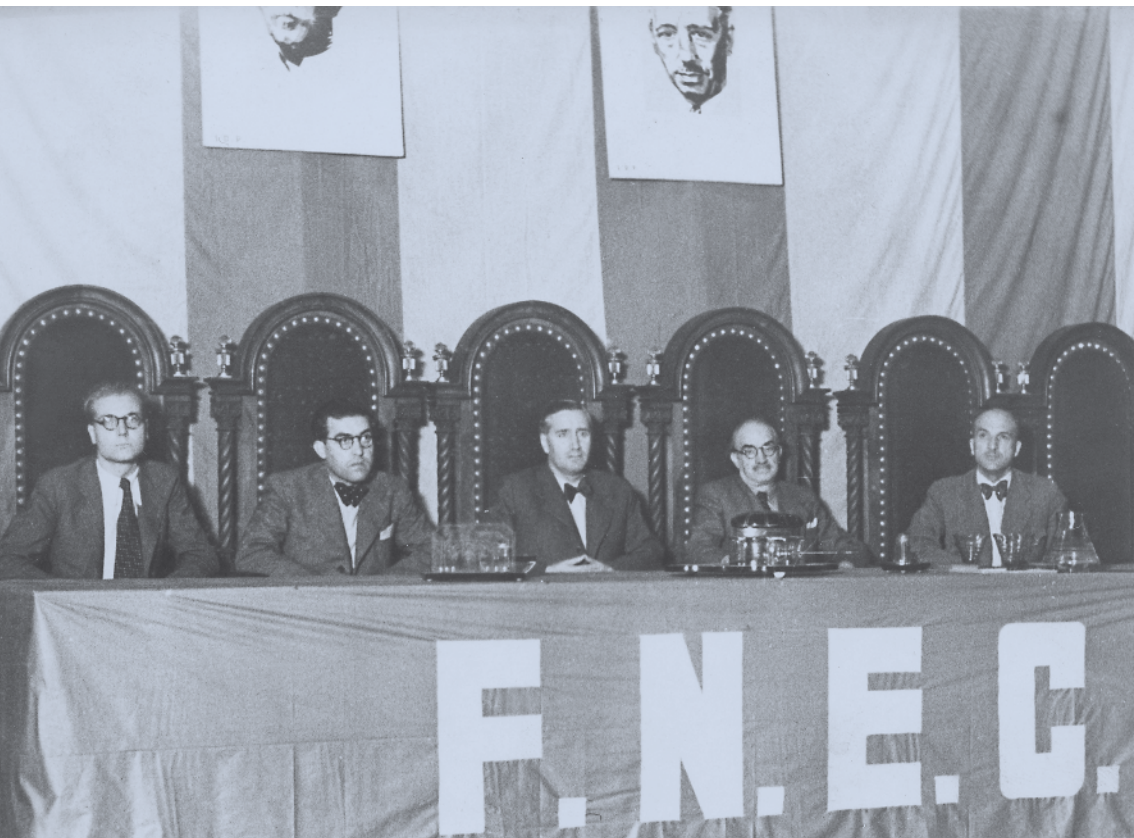
«Quan Barrera diu “el meu pare” és com si de sobte ens haguéssim de posar drets; ho pronuncia amb un sentit d'orgull filial tan intocable i sentit que, en boca d'un home tan aparentment fred, fa posar la pell de gallina. Quan parla del pare literalment li cau la bava, fins al punt que la lluminositat de la figura amb qui hagué de compartir moments delicadíssims, sobretot a l'exili montpellerí, eclipsa la resta de la nissaga familiar. No ens ha d'estranyar: l'experiència republicana culminà amb un temps de misèria lamentablement llarg a l'exili (onze anys per al pare i tretze per al fill) que els acabà de soldar l'un a l'altre de la manera com només uneixen les desgràcies.»

GENÍS SINCA. *HERIBERT BARRERA, L'ÚLTIM REPUBLICÀ*, 2006.

Barcelona, 1 d'agost de 1937

Sessió inaugural del 1r Congrés Nacional de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya. D'esquerra a dreta: Heribert Barrera, Ramon Frontera, Carles Pi i Sunyer, Jaume Serra i Hünter i Josep Xirau.

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

1935-1939

MILITÀNCIA JUVENIL: FNEC I JEREC

Heribert Barrera comença, el 1934, estudis de Química a la Universitat de Barcelona, on inicia també el seu compromís catalanista, a través del Bloc Escolar Nacionalista i la **Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya**.

El 1935 fa el pas al compromís polític, fent-se militant d'ERC i de les **Joventuts d'Esquerra Republicana - Estat Català**.

El 1936, amb l'esclat de la Guerra Civil, entra a treballar al **laboratori d'una fàbrica de les indústries de guerra**. I alhora esdevé membre del Comitè Executiu de la FNEC.

A finals de 1937 s'allista com a voluntari a l'Exèrcit Republicà, lluitant com a **soldat d'artilleria als fronts d'Aragó i del Segre**. L'octubre de 1938 es prepara per ser oficial a l'Escola de Guerra, un curs que no pot acabar pel desenllaç imminent del conflicte.

Barrera, arrel del paper del PSUC durant la Guerra Civil, serà per sempre més **molt crític amb el comunisme**.

«[...] Estem sostenint una lluita heroica contra exèrcits mercenaris, ajudats per l'alta finança internacional, als quals moltes vegades només podem oposar la resistència desesperada dels que defensen la seva llar i la terra que els ha vist néixer. I en aquesta lluita la joventut catalana ha estat sempre al primer rengle. Milers i milers de joves estan al front de combat. I, no obstant, ens resta encara l'energia necessària per a preocupar-nos dels problemes de la cultura que per a nosaltres són els fonamentals en la vida d'un poble. [...] Fa unes setmanes la Conferència Ampliada de les JEREC, ahir la Conferència Nacional de la Dona Jove, avui el Congrés de la FNEC... [...] Nosaltres defensem la cultura, la llibertat, la civilització: els feixistes la tirania, l'analfabetisme, la barbàrie. La nostra joventut fa congressos culturals; ells assassinen els intel·lectuals i cremen els llibres.»

HERIBERT BARRERA, "LA FNEC PER CATALUNYA I LA CULTURA CATALANA", *LA HUMANITAT*, 1 D'AGOST DE 1937.

Prada, 26 de desembre de 1948

Heribert Barrera davant i Víctor Torres darrere,
portant el taut de Pompeu Fabra, en el seu enterrament.
Entre d'altres hi apareixen: Josep Claramunt, Florenci Guix,
Santiago Vila, Julià Gual i Sever Planes.

[RIBA / ARXIU TERRA NOSTRA](#)

1939-1952

EXILI I FORMACIÓ

El 8 de febrer de 1939, a la fi de la Guerra Civil, Heribert Barrera **s'exilia a França** creuant la frontera a peu des de Maçanet de Cabrenys fins Ceret, com un soldat més del derrotat Exèrcit Republicà.

És reclòs al **camp de concentració d'Argers**, però en surt aviat. Es reuneix amb la seva família i s'instal·len primer a Narbona i finalment a la **Residència dels Intel·lectuals Catalans de Montpeller** on coneixerà i es formarà amb destacadíssims intel·lectuals i polítics exiliats: Pompeu Fabra, Carles Riba, Francesc Pujols, Antoni Rovira i Virgili, Humbert Torres, Joan Sauret...

A Montpeller, en poc temps, **acaba la carrera de Química**, es diploma com a enginyer químic i es llicencia en Matemàtiques.

Paral·lelament participa en la **resistència contra els nazis** col·laborant amb la xarxa Louis Brun. I a partir de 1944, amb França alliberada, s'involucra activament en la política de l'exili, a Esquerra, les JEREC i la

FNEC de la qual n'esdevé, el 1946, secretari general i la representa al polèmic Congrés de la Unió Mundial d'Estudiants a Praga.

El 1948, mentre ja treballa a l'Institut Químic de Montpeller, completa la seva formació acadèmica **doctorant-se en Ciències Físiques a la Sorbona de París**.

L'any següent, el 1949, es casa amb **Renée Mestrallet**.

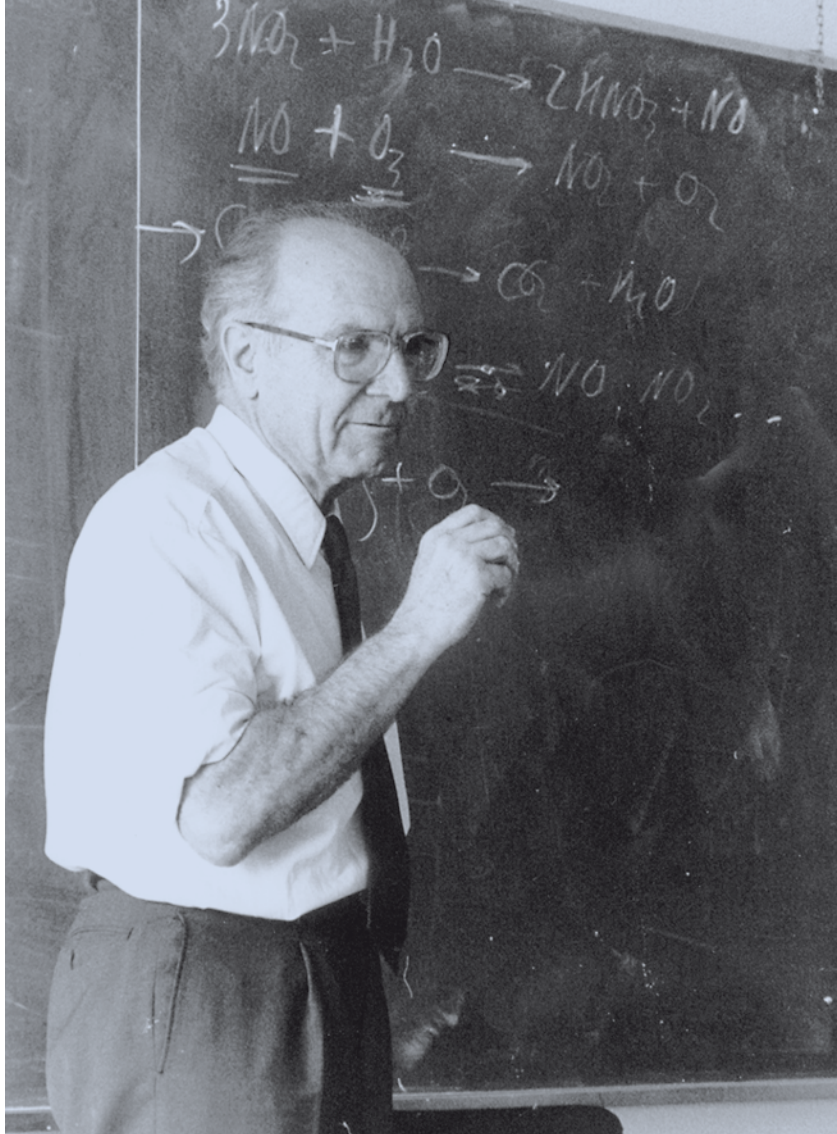
«La Unió Mundial d'Estudiants, com la Federació Mundial de la Joventut Democràtica, ha quedat doncs classificada com a organització de direcció comunista. Així com el rei Mides mineralitzava els aliments al portar-se'ls a la boca, els comunistes esterilitzen les organitzacions a l'apoderar-se'n. La Unió Mundial d'Estudiants continuarà probablement la seva existència. Però mentre hi duri l'hegemonia comunista només seran ells els qui en faran cas.»

HERIBERT BARRERA, "ELS ESTUDIANTS CATALANS A PRAGA", *LA HUMANITAT*, 15 D'OCTUBRE DE 1946.

**Bellaterra,
circa 1980**

Heribert Barrera
fent classe de
química inorgànica
a la Universitat
Autònoma
de Barcelona.

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

1939-1980

VOCACIÓ CIENTÍFICA

Més enllà del compromís polític, forçat per les circumstàncies històriques que li toca viure, per Barrera **la seva veritable vocació és sens dubte la ciència.**

El 1945 **inicia la seva activitat acadèmica com a professor universitari** d'Electroquímica a la Facultat de Ciències de Montpeller. A partir de 1946 és agregat de recerques del prestigiós Centre National de la Recherche Scientifique de França.

El 1952 retorna a Catalunya. **Rebutja exercir de professor a la Universitat de Barcelona** perquè es nega a signar els obligats Principios Fundamentales del Movimiento i entra a treballar al laboratori d'una fàbrica de preparats químics.

El 1959 rep una beca d'estudis postdoctorals i durant **un any estudia i investiga a la University of New Hampshire**. El 1969 fa una segona estada als Estats Units, aquest cop desenvolupant un projecte d'una enginyeria americana.

Finalment, el 1970, pot reprendre la seva activitat acadèmica esdevenint **catedràtic contractat de Química Inorgànica a la Universitat Autònoma de Barcelona**, fins a la seva jubilació el 1984.

Serà **president de la Secció de Ciències de l'Institut d'Estudis Catalans**, i de la Societat Catalana de Ciències Físiques, Químiques i Matemàtiques, i director de la Secció de Ciències Químiques de la Gran Enciclopèdia Catalana.

I no descuidarà el contacte internacional sent **membre d'institucions científiques estrangeres**, com la Société Française de Chimie i l'American Chemical Society.

«[...] En el moment de conferir-li el grau de Doctor, el Professor Dupont feu un elogi de la tasca d'Heribert Barrera la qual —afirmà— “us honora a vós, els vostres mestres i el vostre poble”.»

“HERIBERT BARRERA. DOCTOR EN CIÈNCIES FÍSQUES”,
LA HUMANITAT, 29 DE NOVEMBRE DE 1948.

París, abril 1976
Heribert Barrera
i Josep Pallach
en una reunió
del Consell de
Forces Polítiques
de Catalunya
celebrada a l'exili
per tal de comptar
amb la participació
del president
Josep Tarradellas.

ARXIU MONTSERRAT
TARRADELLAS I MACIÀ

1952-1976

ESQUERRA A LA CLANDESTINITAT

La repressió policial franquista fa estralls. Les **detencions de 1946 i 1947 deixen molt malmesa la direcció d'ERC a l'interior**, articulada durant anys al voltant de Miquel Ferrer, Manuel Juliachs, Pere Puig, Pau Ris, Joan Rodríguez, Jaume Serra i Josep Subirats. El 1952 Barrera torna a Catalunya i **assumeix el lideratge d'Esquerra a la clandestinitat**.

Són temps molt difícils, en els que ERC aglutina forces i **participa a totes les iniciatives i plataformes unitàries de l'oposició democràtica catalana** de l'interior contra el Franquisme: Consell Nacional de la Democràcia Catalana, Consell de Forces Democràtiques de Catalunya, Assemblea de Catalunya, Consell de Forces Polítiques de Catalunya...

El 1960 es crea el **Club d'Amics de la UNESCO de Barcelona**, entitat de la resistència cultural que Barrera presidirà (1973-1977).

El 1966 comença una nova etapa que posa al dia l'entesa de l'època republicana entre Esquerra i la Unió Socialista de Catalunya.

Heribert Barrera i Víctor Hurtado participen, en nom d'ERC, en la fundació del Secretariat d'Orientació de la Democràcia Social Catalana, una primerenca **plataforma impulsada pel seu amic Josep Pallach per tal d'aglutinar la socialdemocràcia catalana**.

El 1974 l'aposta s'actualitza amb la fundació del **Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya**, que en el seu 2n Congrés, celebrat el gener de 1976, escull una presidència col·legiada formada per Josep Pallach, Heribert Barrera i Josep Verde i Aldea.

Malgrat la coincidència ideològica i programàtica, les estratègies són distintes: Pallach vol crear un únic partit socialista català que tingui l'aval de la Internacional Socialista. Barrera i **la militància d'ERC** no volen dissoldre més de quatre dècades d'història i tot el llegat republicà i **es reivindiquen com la versió autòctona de la socialdemocràcia**. La separació arriba el maig de 1976. **ERC repren el seu camí en solitari** i el RSDC es transforma en partit: el PSC-Reagrupament.

Barcelona, febrer de 1979

Tanca de propaganda d'Esquerra de la campanya electoral
al Congrés dels Diputats.

EDICIONES PRIMERA PLANA

1976-1980

ESQUERRA A LA TRANSICIÓ

Mort Franco, ERC celebra el juliol de 1976 a Barcelona, en un clima de semiclandestinitat tolerada, la primera Assemblea a l'interior on Barrera **és escollit nou secretari general**, substituint Joan Sauret.

A les eleccions a Corts Constituents de 1977 **ERC encara no ha estat legalitzada per ser republicana**, i eludeix el problema anant en coalició amb el maoista Partit del Treball, assolint un escó per Heribert Barrera.

El 1978 en la discussió de la **Constitució espanyola**, ERC és l'únic partit català que defensa els **principis republicans** i el **dret a l'autodeterminació**, raó per la qual en el referèndum de ratificació opta per l'**abstenció**.

L'octubre de 1977 torna el president Tarra-dellas i es restaura la Generalitat. El 1979 es redacta l'**Estatut de Sau**, fixant un **autogovern més administratiu que polític**. ERC s'hi mostra molt crítica però **en el referèndum per a la seva aprovació, demana el sí**, ja que l'alternativa és romandre sense autonomia.

«[...] L'Esquerra és un Partit nacionalista català, disposat a defensar al preu que sigui la seva específica manera d'ésser catalana en tots els seus aspectes, polítics, socials, culturals; i a defensar un règim català de govern propi. Aquest concepte no exclou pas la possibilitat de convivència fraternal amb els altres pobles peninsulars.

[...] Aquesta convivència podria estar basada, preferentment, encara que no necessàriament, en una estructura federal.

[...] continuem essent republicans però com a demòcrates que som acatariem lleialment la voluntat popular lliurement expressada si escollís una altra forma de règim democràtic. Som, finalment, un partit d'horitzó socialista. Com diuen els nostres Principis Bàsics, aspirarem a la transformació progressiva de l'actual sistema de propietat privada en un altre de col·lectiu que faci impossible l'explotació econòmica de l'home per l'home.»

"HERIBERT BARRERA DEFINEIX L'ESQUERRA", LA HUMANITAT, AGOST DE 1976.

Barcelona, 10 d'abril de 1980

Heribert Barrera és aclamat un cop elegit
president del Parlament de Catalunya recuperat.

PÉREZ DE ROZAS / ARXIU FOTOGRÀFIC DE BARCELONA

1980-1987

PRESIDENT DEL PARLAMENT

Els canvis socioculturals i sociopolítics han convertit ERC, el partit hegemònic de la Catalunya republicana, en la **cinquena força parlamentària** de la Transició.

Però encara conserva prou suport com per esdevenir peça clau a les primeres eleccions autonòmiques de 1980. Gràcies al recolzament d'ERC al Govern Pujol, Barrera esdevé el **president del Parlament** recuperat.

Un programa polític sense actualitzar, una militància envellida i el suport a CiU **van laminant ERC** al llarg de la dècada, arribant el 1986 a perdre la presència al Congrés dels Diputats. Barrera renuncia a la secretaria general i deixa **pas a una nova generació**.

El 1987 s'escull Joan Hortalà com a nou secretari general i es produeix la **Crida Nacional a ERC** que, encapçalada per Àngel Colom i Josep-Lluís Carod-Rovira, inicia un procés d'*aggiornamento* i rejuveniment del partit fins convertir-lo en la **casa comuna de l'esquerra independentista**.

«[...] Confederació o independència? El futur dirà. En tot cas les dues opcions tenen un denominador comú que és el dret a l'autodeterminació, el qual ha d'ésser la nostra reivindicació permanent independentment de consideracions d'oportunitat.

[...] Però organitzar l'Estat espanyol com una confederació no depèn només de nosaltres, els altres també han d'estar-hi d'acord. Si no ho volen, si refusen la confederació en nom de la sacrosanta "unitat", si s'aferren als seus drets de conquesta, si volen continuar sotmetent-nos a una dominació que en molts aspectes és de natura colonial, aleshores jo crec sincerament que si Catalunya no vol desaparèixer com a nació, només li queda una altra alternativa: la independència.

[...] Per això estic segur que superarem tots els obstacles i vencerem totes les dificultats. Per això estic convençut que tard o d'hora Catalunya serà lliure, que els Països Catalans seran lliures.»

INTERVENCIÓ D'HERIBERT BARRERA A LA DIADA NACIONALISTA DEL PI DE LES TRES BRANQUES, 21 DE JULIOL DE 1985, *LA HUMANITAT*, NOVEMBRE DE 1985.

L'HERIBERT

L'Heribert no ambiciona
la política xarona.
S'ha jugat i ara abandona
un càrrec dut amb encert
i amb què salvà la figura
d'aqueixa legislatura
prou trista, sempre disert.

L'Heribert diu el que pensa,
l'Heribert diu el que és cert
i per això no pot vèncer,
que aquí guanya
aquell que enganya,
Heribert;
la veritat sempre perd
perquè els bàndols que remenen
les cireres i les claus
ningú no sap quant despenen
per ensibornar els babaus.
Se les prometen felices
els mandarins, fet i fet,
però pregunto, discret:
d'on deuen sortir les misses?
D'algun pressupost secret
que allà dalt han estraftet?

Mes vegem el que ara passa:
Catalunya és una massa
de gent pobra, molta, massa,
i de rics lladres o rucs.
Una mena d'argamassa
d'il·lusos i de porucs,
d'il·letrats de tota classe...
i obiols, serres i llucs
i altres tifes malastrucs!

Avui és una barreja
el país, aquest país
de color tirant a gris:
la multitud que coixeja
i la quadrilla que urpeja
i és feliç!

Però un cop cada vegada
la ramada,
els qui són més,
van sortint de llurs cofurnes
i després
entaforen dins les urnes
uns papers
que no saben d'on els vénen
ni on els porten; no els entenen
ni mirant-los al revés!

Mes abans
una banda de firaires,
xarlatans
més que xerraires
que ben poca cosa valen
—botiflers o forasters—,
els confonen i atabalen
amb discursos
plens d'ultratges i recursos
mentiders.

D'aquests munts d'homes i dones
—molts i moltes bons i bones—
del país, en vol fer un poble,
l'Heribert
ànima noble,
obstinat tant com expert.

L'Heribert sense barreres,
sense enteses poc sinceres
—i potser manifasseres—
tostemps lliure, clar i obert.
Car l'Heribert no claudica
però sap de transigir
quan el cas ho justifica
i amb l'afany d'omplir la pica
avança de mica en mica,
assenyat, pel bon camí.

Per això diu el que pensa,
per això intenta convèncer,
per això clama el que és cert
com Joan en el desert...

Endreça

Que l'atzar l'afavoreixi,
que un bon déu el protegeixi,
l'Heribert!
Per aquella Catalunya,
ai, germans, encara llunya,
si més no d'avenir incert,
que somia nit i dia,
però sempre ben despert,
l'Heribert!

Pere Quart
abril del 1984

vota PER L'EUROPA DE LES NACIONS

Coalició Nacionalista pel Parlament Europeu.

Juny de 1987

Cartell de la coalició
Per l'Europa de les
Nacions —formada
per Esquerra
Republicana de
Catalunya, Eusko
Alkartasuna i Partido
Nacionalista Galego,
a les eleccions al
Parlament Europeu.

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

1987-1995

EURODIPUTAT

Arribat als 70 anys d'edat Heribert Barrera enceta una última etapa política. És el **candidat d'Esquerra a les eleccions europees de 1987 i 1989**, les dues primeres celebrades a l'Estat espanyol.

En ambdues convocatòries, Esquerra forma la **coalició electoral “Per l'Europa de les Nacions”** conjuntament amb Eusko Alkartasuna i el Partido Nacionalista Galego, obtenint un escó en els dos comicis.

Barrera ocupa un seient al Parlament Europeu entre 1991 i la fi de la legislatura, el 1994. Fa les seves **intervencions parlamentàries en anglès**, —davant la impossibilitat de fer-les en català—, per tal de protestar per la manca de reconeixement de la nostra llengua a nivell europeu per culpa del nul·l interès del govern espanyol.

Són anys d'intensa activitat internacional en els que Barrera contribueix a impulsar des del grup parlamentari Arc Iris del Parlament Europeu, l'**Aliança Lliure Europea**, la interna-

cional de partits de nacions sense Estat de la qual Esquerra en forma part.

Durant aquesta darrera etapa de responsabilitats polítiques també serà **president d'Esquerra**, entre 1993 i 1995.

«[...] L'exèrcit iugoslau està actuant com a força militar de Sèrbia.

[...] Fa 55 anys, la Guerra Civil espanyola també fou el producte, en gran mesura, de l'oposició de l'exèrcit espanyol a l'autonomia que els catalans havien obtingut democràticament. Sabem quin van ser el catastròfic resultat de la política de no intervenció.

[...] La crisi iugoslava és una prova molt difícil per a la Comunitat Europea. Espero que la Comunitat sigui capaç d'anar més enllà de les crides retòriques a l'alto el foc i garanteixi una pau duradera basada en regles democràtiques, els drets de les minories i els drets dels pobles a l'autodeterminació, inclòs el dret a la independència total.»

INTERVENCIÓ D'HERIBERT BARRERA AL PARLAMENT EUROPEU, A ESTRASBURG, 10 DE SETEMBRE DE 1991.

Barcelona, 19 de març de 2011

Commemoració dels 80 anys de la fundació d'Esquerra,
a l'antic Foment Republicà de Sants. D'esquerra a dreta:
Anna Simó, Jordi Carbonell, Joan Puigcercós, Víctor Torres,
Heribert Barrera, Joan Ridao i Jordi Portabella.

ALBERT SALAMÉ / FUNDACIÓ JOSEP IRLA

1995-2011

UNA TRAJECTÒRIA RECONEGUDA

Finalment retirat de la vida política de primera línia, Barrera **continua actiu en la seva vessant cívica i vocacional**.

Des d'un punt de vista científic segueix col·laborant amb el Consell Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica. I en la vessant cívica serà **president de l'Ateneu Barcelonès** (1989-1997) i president de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya (1997-2003).

En aquesta última etapa de la seva vida es casa per segona vegada, aquest cop amb **Misericòrdia Pellicer**.

Són **anys d'homenatges a la seva llarga trajectòria**. El 2000 rep la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya. I el març de 2011, en el marc de la commemoració dels 80 anys de la fundació del partit de Macià i Companys rep **la insígnia de platí d'Esquerra Republicana de Catalunya**, com a símbol dels seus **75 anys de militància ininterrompuda** a l'organització.

Heribert Barrera mor el dissabte 27 d'agost de 2011 a la seva Barcelona natal, amb el **reconeixement institucional i cívic** que escau a una trajectòria de servei al país com la seva, rebent a títol pòstum un darrer guardó: la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya.

«[...] Per a molts, la possibilitat d'independència va quedar clara en veure la força que tenia l'independentisme en la gran multitud de la manifestació del 10 de juliol de 2010. Espero que aquella manifestació encara pugui influir sobre els pròxims esdeveniments i que la marxa cap a la independència no s'aturi.»

“HERIBERT BARRERA. UN PRESIDENT ÍNTEGRE I Digne”,
ENTREVISTA PUBLICADA PÒSTUMAMENT A *SERRA D'OR*,
DESEMBRE DE 2011.

Herbert Kanner